

Avskrift ur Aftonbladet från den 22 november 1833

(Carin Ersdotter kallas felaktigt Anna i artikeln)

"Den som hyst tvifvelsmål om Stockholmska publikens skönhetssinne, har nyligen på Stortorget haft tillfälle att skingra dem.

Hvarje förmiddag har, någon tid bortåt, en liflig folksamling uppfyllt den sidan af torget, hvarest mjölkbudet från landsbygden vanligen hålla med sina kärror. Den som på afstånd ser det förtviflade armbågandet omkring dessa anspråkslösa åkdon, faller i början i häpen förundran öfver den oerhörda afsättning, som mjölken i en hast synes hafva fått; men, vid närmare efterfrågan, erfar man, att folket tränges, icke för mjölken[s] skull, utan för att se "den vackra Dalkullan".

Vi hafva icke haft lyckan af någon tété à tété med denna ovanliga varelse, hvars behag förtjusa hvarje förbigående, och tvinga alla åldrar och kön att stadna liksom förtrollade. Trovärdiga konnessörer hafva dock försäkrat oss, att man icke kan åskåda henne, utan den föreställning, att sjelfva kärlekens Gudinna nedstigit från Olympen och utbytt sin, af dufvor dragna, char mot en mjölkkärra. Hon afyttrar sin grädda och mjölk med ett särdeles behag, och mer än en gång har folkskockens beundran blifvit så stormande och närgången, att hon, efter fruktlöst motstånd med tagelsnärten, nödgats fly undan i något af de angränsande husen. Vid ett af de senaste dylika tillfällen måste hon med häst och kärra jaga in uti en rymlig förstuga, och man kunde icke hindra mängdens inrusande, utan att begagna husets brandsprutor, – onekligen de tjenligaste vapen mot lågande hjertan.

Dagen derefter, då den beskådande folksamlingen försvårade passagen åt Skomakargatan, företog sig Polisbetjeningen, i välment tjenstnit, att uppkalla den förtjusande Kullan i Kgl. Poliskammaren, med ödmjuk rapport att hon stängde gatan med sin skönhet. Anna befanns oskyldig, och fick återvända till sina mjölkflaskor; ty – vare det sagdt till de skönas lugnande – om än en och annan säges böra "plikta för ful uppsyn", är det dock ingen förment att vara så vacker som möjligt.

En härvarande Engelsman, som sett denna intagande mjölkflicka, och jembfört henne med den ryktbara Segelsömmare-dottern i Liverpool, försäkrar att den senare måste stå tillbaka, och äfven den sköna Mariana i Hamburg lär knappt i sina bästa dagar varit att jembföra med den sköna Anna från Dalarne. Hon är engagerad som "mjölkbud" för Jerla egendom på Sickla-ön utanför Danvikstullen, och det är först i denna egenskap som hon börjat göra furör, sedan hon två år förut inkognito gått i bygnadsarbete vid Brunkebergs torg. Hon säges vara omkring 18 år, af smidig växt, med ovanligt fina drag, den skäraste hy, mörkt hår, och med ögon, som äro obeskrifliga, i synnerhet för den som icke sett dem; med ett ord, en verklig ängel i skinnpels. De skönas aristokrati har således allt att frukta af denna Dalarnes Helena; men deremot lär ingen hafva något att hoppas, ty hon har sin fästman i hembygden, och skall vara honom "odrägligt trogen"."

Texten korrekturläst av Mats Hayen.